

---

qui va proposar aquesta ruta, qui ens ha facilitat els mitjans per a desenvolupar-la i qui -a pesar de les ganes- no ha pogut estar aquí avui.

Però l'excursió no s'ha acabat, cal baixar. "Ens esperen a les set a Prada per sopar". "No, que tenim dinar a Cortalets a les tres". Ostres, disbauxa organitzativa i contradicció. El paraigua, però, té solucions per a tot: dinarem i soparem tot seguit.

Amb la característica i coneguda moral paraigüera una colla de comensals comenten: "Dona't pressa a acabar-te les postres, que si no arribarem tard al sopar"

I després d'aquest dinar-sopar o millor dit: d'aquest pre-sopar i sopar, el paraigua es dispersa. Uns quants aprofitaran encara el dilluns de Pasqua per fer turisme pel Conflent, la majoria torna amb cotxe a Barcelona. Tots quedem citats el proper dia 29 al gran sopar fi de curs.

Però tots estem satisfets perquè encara que no ho digui TV3 ni ens subvencioni la Caixa de Barcelona nosaltres també hem fet el cim.

Ara arriba l'hora de les medalles. Els redactors d'aquesta crònica instaurem aquí el Premi Paraiguàtic a otorgar als qui amb constància han caminat totes les etapes de la ruta. Fins ara aquest premi -quan encara no estava instaurat- l'haurien guanyat any darrera any el Manel Pons i el Xavier Roselló. Enguany, però, ha estat diferent i la gran medalla paraiguàtica és per la Maria Dot i el Josep Areste.